

LBRIS

We know
books

© Editura INK STORY, 2021

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al autorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor. Deținerea unei copii fără suportul fizic și original este ilegală (conform legii Dreptului de Autor). Ca excepție, se permite preluarea unor scurte citate în eventuale recenzii.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARIA, L.M.

Ajută-mă să-mi amintesc / L.M. Aria. - Pucioasa:
Ink Story, 2021

ISBN 978-606-95355-0-9

821.135.1

Editor: Irina Dumitru
Copertă: Ciprian Lungeanu
DTP: Cristian Negoii

L.M. ARIA

Ajută-mă să-mi amintesc

Editura INK STORY

Pucioasa, 2021

Prezent

Mă trezesc în spital. Nu știu cum, de când sau de ce sunt aici. Îmi simt capul greu, iar corpul mă doare. E o apăsare suportabilă, dar persistentă. Sunt îmbrăcată într-o bluză lungă din pânză albă, puțin decolorată și îngălbenită pe alocuri. Privesc dezorientată în jur.

Camera este simplă, cu o oglindă atârnată pe perete, un pat din metal, o măsuță și un dulap.

Mă folosesc de mâini pentru a mă ridica. Îmi pun picioarele pe podea și simt cum toate organele protestează împotriva acestei mișcări. Ignor durerea și fac doi pași, îndreptându-mă spre fereastră. Lumina îmi deranjează ochii, dar mă obișnuiesc repede cu ea.

Pe tocul ferestrei văd zgâriate diferite nume, amenințări și câteva hieroglife. Pentru o secundă, îmi trece prin minte să scrijelesc și eu ceva, dar renunț imediat la acest gând ridicol.

Dincolo de geam, priveliștea îmi oferă un ciudat sentiment de confort, indirect proporțional cu locul în care mă aflu.

Copacii înalți se amuză în bătaia slabă a vântului și iarba de un verde atât de însuflețit, presărată cu câte o frunză portocalie sau roșiatică, creează un peisaj de decor.

Parcul este plin de viață, dar oamenii care îl cutreieră la braț cu câte o asistentă par obosiți și triști. Cu fețele

schimonosite, strigând parcă după ajutor, cocârjați de șale, continuă să pună un picior în fața celuilalt, lăsându-se dirijați de asistente, ca niște zombi dresați.

O durere intensă de la mâna stângă îmi distrage atenția. Ridic mâneca și observ o vânătaie ca trei degete care îmi înconjoară brațul.

Aud un ciocănit slab și, imediat, un bărbat își face apariția în prag. Îmbrăcat într-un halat alb, pantaloni negri de costum, blond și cu un zâmbet ce pare imprimat pe fața lui, completează camera cu un parfum puternic.

– Pot intra?

Dau din cap aprobator, privindu-i ecusonul prins la piept, pe care este scris: Doctor Max.

– Știi cine sunt?

Ridic privirea, întâlnind-o pe a lui, iar ochii mari și senini mă întâmpină, zâmbindu-mi timid. În acele câteva secunde, realizez că nu am nicio amintire clară.

– Unde mă aflu? întreb ușor panicată.

– În spital. Ai suferit un accident, iar eu te-am adus aici.

– Ce s-a întâmplat?

Respir greu, de parcă oxigenul nu-mi ajunge, și încep să tremur vizibil. Mă simt ca într-o cușcă în mijlocul Atlanticului, pierdută în timp și spațiu.

În privirea doctorului zăresc o combinație stranie între milă, compasiune și vești proaste, iar asta-mi ridică nivelul de alertă aproape de deflagrație.

– Haide să o luăm ușor. Spune-mi care este ultimul lucru pe care ți-l amintești?

– Mai nimic. Urmele acestea de pe mâini mă sperie, zic, ridicându-mi mâneca.

– Vino să ne așezăm!

Ne intersectăm privirile și decid să ignor din nou starea de disconfort datorată durerilor. Mă așez, scrâșnind ușor din dinți.

– În urma accidentului pe care l-ai avut, ți-ai pierdut memoria, dar nu-ți face probleme, este temporar. Îți vei aminti absolut tot, însă treptat, la fel ca un copil care își creează amintiri zi după zi după zi.

Vocea îi este încrezătoare și, într-un mod ambiguu, mă liniștește, însă nu de ajuns.

– Continuă.

Îmi lasă impresia că și-ar dori ca eu să-mi retrag cuvintele, pentru că nu pare să aibă un răspuns. O bătaie în ușa îl întrerupe și în salon intră o femeie tânără, mlădioasă, îmbrăcată la fel ca infirmierele din parc. Mă ignoră total și zice:

– Îmi cer scuze, domnule doctor. Avem nevoie de dumneavoastră în sala de relaxare.

– Vin imediat, spune pe un ton iritat. Becca, de îndată ce termin, revin la tine.

* * *

Am dormit mai mult de douăsprezece ore. Mă simt mai bine fizic. Deși am încă dureri, sunt destul de suportabile. Îmi desfac părul, trec degetele prin el, apoi îl prind din nou în coadă. Gândul mă duce cumva la imaginea unei copile

și mama ei, care îi împletește părul în două codițe. Am senzația că am trăit asta cu adevărat. Eu sunt copila. Îmi strâng genunchii la piept, uitându-mă pierdută la podea. Mă simt abandonată într-un loc uitat, unde nimeni nu vine să se intereseze de mine. Asta mă face să mă întreb dacă nu cumva chiar aș fi singură pe lume.

Tresar când ușa se deschide și apare din nou doctorul.

– Cum te simți? Ți-am adus mâncarea, spune.

– Mic dejun tipic englezesc. Nu m-am dat în vânt niciodată după el, mă aud comentând.

– Măcar știi ce nu-ți place! Este un început.

Zâmbesc subtil, iau platoul și îl așez lângă mine.

– Spune-mi, te rog, ce se petrece. De ce nu-mi pot aminti nimic?

Mi-am recăpătat destul de mult puterea pentru a înfrunta orice informație pe care aș primi-o.

Oftează, se așază pe scaunul nu foarte stabil de lângă mine, și începe să-mi povestească.

– Eu locuiesc chiar lângă tine. Venisem acasă destul de târziu în seara aia și eram prea obosit să pot dormi. M-am dus în birou, cu gândul să citesc câteva pagini, să-mi obolesc ochii, iar atunci te-am auzit. La început am crezut că este vreun animal, dar când am privit pe fereastră, te-am văzut în fața casei tale, întinsă pe iarbă. Îți puteam auzi strigătele, ca și cum ai fi fost aproape. Mă gândeam la ce putea fi mai rău. Când am ajuns lângă tine, te-am întrebat ce se întâmplase, dar tu continuai să plângi, cu ochii umflați și roșii. Pe chipul tău citeam doar groază. Te-am luat în brațe și îți simțeam inima bătând atât de repede, încât am crezut că îți va ieși

din plept. Te-ai uitat la mine, încercând să-mi vorbești, însă nu reușeam să-ți deslușesc vorbele. Nu știam ce era mai bine să fac, totuși nu puteam să te las singură. Am stat o vreme pe farba rece, înghețând odată cu tine. După o perioadă, parcă nu-mi mai simțeam nici mâinile ce te înconjurai. Când te-ai liniștit, te-am convins să vii cu mine aici, la spital. Din acea zi ai dormit încontinuu. Te trezeai doar pentru câteva secunde, apoi te culcai la loc. Ai făcut asta timp de trei zile, până ieri. Mai departe știi.

Îl privesc pierdută în timp ce-mi relatează o poveste străină de mine. Cuvintele lui parcă provin dintr-o lume îndepărtată. Nimic nu mi se pare cunoscut. Nu știu să fi trăit așa ceva. Mi-e pur și simplu frică de necunoscut. Oare chiar mi s-a întâmpat mie?

Îmi simt ochii umezi și tremur. Mă tem de visul în care sunt prinsă. Mă tem pentru mine.

Fragmente îmi apar în minte, blocându-mi gândurile. Sunt imagini ce nu se leagă, dar care îmi dau fiori cumpliți. *Simt miros de sânge și o mână puternică strivindu-mi gâtul, ca al unei păpuși fără vlagă, lăsându-mă fără aer. Pleoapele îmi devin grele și încerc să țip. Mă zbat, lovesc cu pumnii și picioarele, dar el nu se clintește. Brațul lui mă apasă și mai tare, iar durerea mă paralizează și cedez pradă ei.*

– Îmi amintesc un bărbat.

– Cine era? Îl poți descrie?

– Din păcate, nu.

Sunt rătăcită în propriile gânduri și amintiri. Jonglez între două lumi paralele. Una pe care nu o recunosc, iar cea de-a doua, drumul pe care încerc să-l descopăr. E o cale

necunoscută, încâlcită, cufundată în întuneric.

– Ok, o vom lua treptat. Acum, odihnește-te. Vom discuta mai multe după ce te odihnești. Bine? Când o să aflăm ce s-a întâmplat, o să putem lua cea mai bună decizie.

Pleacă, iar eu mă îndrept spre fereastră. Privesc în gol, căci mintea îmi este efectiv blocată. Vreau răspunsuri; am nevoie să știu ce se petrece cu mine.

Mă așez înapoi pe pat, sperând că voi adormi.

Nu văd nimic în jurul meu, căci e întuneric. Rămân câteva momente pe loc, încercând să-mi obișnuiesc ochii cu bezna. Sunt într-o cameră pe care nu o recunosc; înaintez și cobor scările. Ca un ecou, îmi aud numele și realizez că nu sunt singură. Vocea îmi pare cunoscută. Văd o lumină ce pâlpâie slab și mă atrage spre ea; mă îndeamnă să o privesc îndeaproape. O siluetă își face apariția, la numai câțiva pași distanță de mine. Nu merge, ci parcă levitează. Timpul se estompează deodată și încremenesc. Mă atinge pe umăr și mă cheamă. E mama! Chipul îi este deformat, obrazul drept nu mai e decât o bucată de carne care abia se mai ține de fața ei. Îi pot zări oasele și venele. Închid ochii pentru o clipă, rugându-mă să fie doar un vis din care să mă trezesc. Îi deschid și văd aceeași formă, dar care acum stă în pragul ușii nemișcată. O strig, dar nu mă aude, apoi își întoarce brusc privirea spre mine. Mi-e teamă de ea și mă îndepărtez cât pot de mult. Vreau să plec, să mă trezesc. În schimb, înaintez spre camera luminată. Ajunsă în pragul ușii, în mod ciudat, mă văd pe mine întinsă pe podea, înconjurată de sânge. Îmi pun mâna la gură, incapabilă să reacționez, și îmi privesc fix sosia ca într-o oglindă care distorsionează

realitatea. De jos, imaginea mea mă fixează, parcă încercând să-mi spună ceva. Cuvintele mele mă izbesc cu putere, într-un urlet înfiorător: „Fugi!”

Mă trezesc speriată de propriul țipăt. Corpul mi se dezlipește de cearșaful ud. E deja dimineață. Îmi dau seama că sunt tot în camera de spital și tocmai m-am trezit din visul morții.

Simt o durere cumplită în piept, ce nu-mi permite să respir. Totul se învâрте cu mine, iar presiunea din cap devine insuportabilă. Mă târăsc spre ușă și bat cu pumnii în ea, în speranța că cineva mă va auzi. După câteva momente ce mi se par minute întregi, aceasta se deschide.

– Dumnezeule mare, zice doctorul.

E vizibil preocupat. Mă ridică de pe jos și mă așază pe pat. Îmi verifică temperatura și bătăile inimii.

– Ce s-a întâmplat? Te doare ceva?

– De ce amintirile dor?

Asistenta blondă intră în cameră. Atât eu, cât și doctorul ignorăm prezența ei.

– Trebuie să iei totul mai ușor.

Îmi cuprinde mâna cu ale lui și mă mângâie liniștitor.

– Cred că știu ce s-a petrecut în noaptea în care m-ai găsit. Totul a-nceput pe vremea când eram doar un copil.

Trecut

Numai ce împlinisem șaisprezece ani. Doar câteva zile mă mai despărțeau de vacanța de vară mult așteptată.

De felul meu, nu eram o persoană prea sociabilă. Preferam să stau mai mult singură, ocupându-mi timpul cu lectura. Mă afundam în cărți de orice gen, mai puțin romantice, deși mă consideram o romantică incurabilă.

Niciodată nu m-am dat în vânt după modă; hainele pentru mine fiind doar o necesitate, doar pentru a-ți acoperi corpul și nimic mai mult. Motiv pentru care tata mereu găsea în asta un subiect de dezbătut, reproșându-mi subtil că ar trebui să fiu mai feminină, să ies în evidență, să-mi fac prieteni. Nu găseam sensul acelor discuții, dar și așa era atât de rar acasă, încât mă obișnuisem cu absența lui.

Timpul pe care îl petreceam cu noi era din ce în ce mai scurt. Orele de gardă, telefoanele în miezul nopții, turele lungi și oboseitoare erau tot mai greu de suportat pentru mama, încât ajunsese să disprețuiască ocupația lui. Îmi aduc aminte că îmi spunea mereu: „Să fii doctor înseamnă să pui pacienții pe primul loc”. Asta până într-o zi, când tata ne-a adus la cunoștință că avea o surpriză pentru noi. Niciuna nu i-a prea acordat atenție; eu, pentru că abia mă trezisem complet lipsită de orice stimul de a începe o nouă zi de școală. S-a ridicat pentru a ne capta atenția și a început să zică:

– De azi înainte o să mă vedeți mai des.

Acele cuvinte ne-au trezit din amorțeală pe amândouă.

L-am privit ușor nedumerite, iar el a continuat:

– **Aseară** mi-am dat demisia. Nu mai vreau să fiu doar un **musafir**, îmi doresc să fiu mai implicat în această familie. **Am găsit o casă** uriașă la țară, cu o curte foarte mare. Vine la **pachet cu liniște și aer curat**, de care avem cu toții nevoie. **Și am cumpărat-o**. Prețul a fost mai mult decât rezonabil.

– Poftim? s-a răstit mama. Nu crezi că trebuia să te **sfătulești și cu mine mai întâi**?

– Am vrut să te surprind. Știu că am fost absent și **doream să mă revanșez**.

– Totuși, Peter! A fost o decizie bruscă.

– Mi-am închipuit că asta îți dorești.

– Iar eu am crezut că, atunci când luăm o decizie, mai ales una care ne afectează familia, vorbim unul cu altul. Becca trebuie să își schimbe școala și este în ultimul an de liceu. Te-ai gândit la asta?

– Acum e prea târziu. Vrei să renunț la casă? Zi, ce vrei să fac?

– Chiar și demisia ta este o decizie extremă, nu crezi?

– Nu știu ce părere ai tu, mamă, dar eu, una, sunt fericită să scap de liceul ăsta. Un nou început sună promițător. Nu mai pot să stau, vine autobuzul.

M-am ridicat și i-am îmbrățișat, lăsându-i să-și continue disputa. Nu știam cum s-a terminat, dar când m-am întors, pacea și armonia pluteau în aer.

În mai puțin de o săptămână eram deja pe drum spre noua locuință. Mi-am pus căștile în urechi, am luat cartea „The Sherlock Holmes Casebook” și am lăsat timpul să treacă. Nu simțeam nimic la plecarea din casa în care am crescut. Nu mi-am luat la revedere de la nimeni și nu m-a legat nimic de locul acela.

Prezent

Înainte să-mi deschid sufletul în fața doctorului, încă un străin pentru mine, mă simțeam încărcată negativ, irascibilă și neîncrezătoare. Acum, deși în continuare el îmi este un necunoscut, doar povestindu-i, mă simt puțin mai ușurată. Pot măcar să sper...

Trecut

Casa era imensă, poate prea mare doar pentru noi trei. Vechiul stil Tudor m-a fascinat dintotdeauna, dar în același timp, mi s-a părut lugubru. Impresionantă era și grădina cu flori din fața ei. Tata o privea ca și cum ar fi mândru de achiziția lui.

– Îți place? m-a întrebat, după ce am coborât din mașină.

– Ce întrebare mai e și asta? Abia aștept să-mi aleg camera.

M-a luat în brațe, m-a sărutat pe frunte, apoi a scos cheile proprietății din buzunar.

– Vrei să fii prima care intră în noul nostru cămin?

I le-am smuls din mână și am alergat spre ușă. Am descuiat în grabă și am intrat în holul lung, îmbibat de lumină.

Pe partea stângă se afla un mic birou, iar pe cea dreaptă era sufrageria. La capătul culoarului era o baie mică de serviciu, așezată sub scările ce duceau la etajele superioare. În față era bucătăria mare și elegantă, cu uși din sticlă, ce

dădeau în grădina din spatele casei.

Mi-am continuat traseul spre etaj. În stânga, primul dormitor era cu vederea în fața casei, de unde puteam zări cu ușurință grădinile altor case, iar al doilea dormitor avea și balcon. Etajul doi era la fel amplasat, camerele tot atât de mari, singura diferență fiind că baia avea cadă în loc de cabină. Mă vedeam deja acoperită cu spumă, citind în liniștea nopții.

Pe când eu cercetam fiecare colțișor, părinții cărau bagajele.

– Mi-am ales camera. Voi pe care o vreți?

– Încă nu știm, a spus mama râzând, nu am ajuns atât de departe ca tine. Ce-ar fi dacă ai ajuta la despachetat, în loc să alergi haotic prin casă?

M-am dus la mașină și am luat o cutie mai ușoară cu numele meu scris pe ea. Când m-am întors, am observat ceva schimbat la expresia lor.

– O să găsești ceva de muncă și aici, Peter. Ai încredere.

– Și dacă nu?

– Vom trata problema când va fi cazul. Totuși, trebuia să te gândești la asta înainte de a cumpăra locul.

– Sara...

– Faptul este consumat. Totul se va rezolva. Ai puțină răbdare, atât îți cer.

– Ai dreptate. Îmi pare rău! Sunt doar preocupat. De mâine voi începe să cercetez terenul. Deși...

– Da?

– Cred că aș vrea să mă reprofilez.

– Ce vrei să spui?